

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

ΤΟΥ ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΛΟΓΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

(Έντυπώσεις, σκέψεις, ανέκδοτα, περιεργα και άστεια)

Β'.
 ΟΛΙΣ ο Βενιζέλος ήλθε στη Θεσσαλονίκη και μίλησε από το «Μάζεστις», κάθησε καίωταν στη μεγάλη αίθουσα του ξενοδοχείου και έδιδε τα συγχαρητήρια των εκεί συγκεντρωθέντων φίλων του.
 Τότε τον έπλησιασε ο κ. Γκοβατζιδάκης, βουλευτής Ρεθίμιου, και του παρουσίασε τον αδελφό του, Γεώργιον Γκοβατζιδάκη, κατόικον από δεκαπενταετίας στη Θεσσαλονίκη, καλό φίλο του Βενιζέλου και παλιού του στο Θέρισσο.
 —Ο αδελφός μου, του είπε.
 Ο Βενιζέλος τον εξείταζε, σαν να προσπαθούσε να θυμηθεί ποιός είναι.
 —Δέν τόν θυμάστε; του λέγει ο κ. Γκοβατζιδάκης. Είναι ο Γιώργης. Και στο Θέρισσο ήταν μαζί σου και πάντοτε σ' ακολουθούσε.
 Τότε πεινά θυμήθηκε ο κ. Βενιζέλος και γέλασε το πρόσωπό του, αλλά πριν να του δώσει το χέρι και να τόν χειροκροτήσει, τον από κοριτσής μέχρις ανόητον, κτημένον καθώς ήταν μ' ένα καινούργιο κοστούμι εφορπάβω, του είπε, σαν να τον εξείταζε.
 —Μά πως να σέ γνωρίσω!... Έπιασε κι' έβγαλες τήν Κοριτσής τη θρώα κι' έβαλες αυτά τ' έξενά τ' πράγματα!...

Τά ίδια είχε και ο κ. Παπαναστασιόν, σ' ένα σταθμό του τραίνου, όταν πηγαίναμε στην Αιζατηρίνη, σε μερικά κορίτσια, προσφυγοπούλες από τη Βουλγαρία, τά οποία του παρουσίασε ο βουλευτής Θεσσαλονίκης κ. Ραλλίδης, και να ιδή το όραμό, πράγματι, κοστούμι τών γυναικών της Βορείου Θράκης.
 —Τά άφίνον τώρα, τά θρώα αυτά κοστούμια, κέρτε Πρόεδρε, και φερώντε φράγκα, είτε ο κ. Ραλλίδης.
 —Κορίτσια, ετόνισε ο κ. Παπαναστασιόν, αυτά τά θρώα φερώντα να μη τά βγάλετε ποτέ!... Είναι τόσο όμορφα και σάς περιώνουν τόσο!...
 Και τά κορίτσια, ένθουσιασμένα, του άπάντησαν:
 —Αφού μάς τό λές εσύ, κέρτε Πρόεδρε, δέν θά τά βγάλομε ποτέ, κι' ούτε θ' άφήσουμε και τίς άλλες κοπέλλες να τά βγάψουν!...

Επιτόης ο κ. Σοφριανόπουλος!
 Μιά μέρα ο κ. Σοφριανόπουλος ενώ καθόματε στο «Μεντιτερρανές», του είπε:
 —Τί τά θέλεις, φίλε μου, θρώσω ότι τό μέγε ο λάθος του άώνοος μας είναι ότι έλειψε ο ροκιντισμός και ο έπιποτισμός από τόν κόσμο!...

Ο κ. Σοφριανόπουλος, μου έλεγε για τόν κ. Κονδύλη:
 Τό στόμα του έχει μοναχά... κινάδομας!...
 Μη προσέξας όμως τό στόμα του κ. Κονδύλη, δέν μπορώ ν' άποφάνω σχετικάς.
 Έα μόνο πιστοποιώ: Ότι ο κ. Κονδύλης διαγκάνει άσχημά!

Εβγα κι' άλλους, Έλάτε! Μη φοβάστε...
 Σάς δοκιμάω στην τιμή μου ότι ήταν κατακόκκινη σαν τήν παταροφάνα!...
 Ήθηρα τότε τ' άμορφο φεράκι της που έτρεμε, τό αίλημα με σεβασμό και τής είπα:
 —Έσαστε ή μόνη γυναίκα που μου φέρθηκε τόσο παράξενα... Δέν μπορείτε να φαντασθήτε τό σεβασμό που νοιώθω γιά σάς, ύστερα άπ' αυτά τά λόγια που είχατε τήν καρδιά να μου πείτε... Η ιστορία μας όμως, άποψε τουλάχιστον, πρέπει να τελειώσει ως εδώ. Άπόψε πρέπει να γυρίσω γρήγορα στο σπίτι μου, και μάλιστα μόνος... Μά θά ξαναδωθώμε. Όρίστε, μικρούλα μου. Πάρετε αυτό τό φράκello. Έχει μέσα τ' όνομά μου και τή διενόησή μου!...
 Από εκείνη τή νύχτα, όπόσως, δέν ξαναδωθήματε πειά.
 Ο φάκελλος, ύπος θά μαντεύσει, δέν είχε μέσα τίποτ' άλλο παρά μονάχα ένα εκατοστάριζο... Μά δέν θέλω να σάς κοίτηω, φίλε μου, ότι τ' άμορφο εκείνο φανταζένο είναι ή μόνη γυναίκα που συγκίνησε τήν καρδιά μου και μ' έκανε να τήν αγαπήσω μ' ένα τριπερό κι' ιδανικό έφοτα. Γι' αυτό άκριβώς δέν θέλω να τήν ξαναδωθώ κι' είμαι βέβαιος ότι δέν θά τή σιγανήσω ποτέ πειά!...

Ο κ. Κονδύλης πρό του Λευκού Πύργου.

Πρό τών εκλογών έστιασε στη Θεσσαλονίκη και ο λοχαγός κ. Χριστοδούλου, έν Λεβωθεΐας. Άπέσας όμως τόν εκάλεσαν στην Άστυνομία και τόν ρώτησαν:
 —Τί θέλατε κι' ήρθατε στη Θεσσαλονίκη;
 —Και σεις τί θέλετε εδώ; τούς ρώτησε κι' αυτός.
 —Έμεις έχουμε δουλειά εδώ.
 —Κι' εγώ ήρθα για να πάσω δουλειά. Έκλογές δέν είναι.

 Όταν ο Βενιζέλος έτελείωσε τό λόγο του στο «Μάζεστις», τό πλήθος δέν έννοωσε να φύγη, άν και είχε νυχτώσει πειά για καλά. Χειροκροτούσε και ζητούσε να τόν ξαναδύ.
 Τότε κάποιος εξείτασε τήν έπαληξί του για τήν έπιμονή του κόμου.
 Και ο κ. Μπορδάρας, ο βουλευτής Εβροταΐας, εξείτασε:
 —Τί λές, ούρέ!... Βενιζέλος είν' αϊτόνους, Δέν είν' ιγώ κι' ισού!...

Τό μετέλ τού βώρε και τ' όνομα τής Αρκαοσίνας κ. Αβραάμ, με τό... όνομά του.
 Κανονού φροές που μίλησε, από τό επί της πλατεΐας της Έλευθερίας κέντρον τών Φιλελευθέρων, ο κόσμος δέν ήθελε να τόν ακούση, γιατί από τό όνομα τόν ένόμιζε πως ήταν... Έβραϊός.
 Όταν δέ έδόθησαν αϊ δέουσαι εξήγησεις στο λαό, τό πλήθος από κάτω εφώνασε:
 —Αβραάμ, ν' αλλάξες τ' όνομα!
 —Αβραάμ, ν' αλλάξες τ' όνομα!

Μεταξύ τών σέλλημαθέντων, από τήν άστυνομία λιμένους, «ως έπιπυκνόνον έμά τήν δημοσίαν ασφάλειαν Θεσσαλονίκης» έπιβατόν εξέ Αθώνων, ήτο και ο... κ. Έταμ. Κυριακίδης, ο σεβαστός συγγραφέας της «Ιστορίας του Συγγρόνου Έλληνισμού»!...

Όλοι εφοβόντο σιγάκις κι' άπειποχούσε τήν ήμερα τών εκλογών. Μά δέν έγινε τίποτε.
 Έτσι οι μετ'όποι άμορτέρον τών κοριμάτων ήμιναν χωρίς δουλειά.

Έπιαν τό βράδυ τής εκλογής τό ειρηνικό τους γάλα και τήν άλλη μέρα ξαναγύρισαν στην Άθήνα, χωρίς να σκοτώσουν ούτε κοινούτι.
 Μ π ο ρ α θ ο τ ο υ ς!...

 Ο κ. Κονδύλης έκανε διαρκώς τόν περιπατό μεσ τό Λ ε ν κ ο υ Π ύ ρ γ ο υ.
 —Μά γιατί; ρώτησε κάποιος.
 Καί του εξήγησαν:
 —Γιά γούρι!...

Ελέχθη και τό εξής:
 Η Θεσσαλονίκη έθεσε τ' όνομά της για τήν Κυβέρνηση, μετά τήν εκλογή.
 —Γιατί;
 —Έγινε... Θεσσαλο-ήττα!

Άν και κυκλοφορούσαν άπειρες και τρεμερές διαδόσεις προεκλογικώς, αϊ Θεσσαλονικείς δέν έδίστασαν. Έπήγαν κι' ένήρησαν.
 Με τόν τρόπο στην καρδιά όμως. Τόν τρόπο τών μηρόβων.

Φοβόντουσαν ιδίως κάθε διαβάτη που κρατούσε χοντρή μαγκούρα και είχε μεγάλες μουστάδες.
 —Τόν βλέπετε αυτόν;
 —Ναι.
 —Φυλάξου!
 —Γιατί;
 —Είνε μηρόβος.
 —Πού τό ξέρεις;
 —Δέν βλέπετε τά μουστάκια του;
 —Και τί μηρόβος είναι; Βενιζελικός ή λαϊκός;
 —Ξέρω κι' εγώ!...
 —Λές να διαγκώνη;
 —Άσφαλώς.
 —Τότε να τό στρίβουμε.
 —Αυτό ν' άσώγεται.
 Και οι φίλησχοι ψηφοφόροι έτρέποντο εις άτακτον φυγήν, είτε έπρόκειτο περί μηρόβων, είτε όχι.
 Γιατί τίς πιο πολλές φροές ο θεοουόμενος ως μηρόβος, μαχαμπαγάλης και άνθρωποπαράγος, δέν ήταν παρά φίλησχος κι' αυτός πολίτης.
 Έντιμος Θεσσαλονικεύς με μισήματα.
 Άδικα και άκρίβους!...
 ΣΤΑΜ, ΣΤΑΜ.

Η άστυνομία άραζε κάθε ήμπον.